

LBRIS

We know
books

EMMA CHRISTIE

ALEGEREA

PROLOG

– Te rog, nu!

Cuvintele încă îi răsunau în urechi, neclintite, neschimbate. Lunile din urmă nu le influențaseră cu nimic, rămânând precum dispozitivele acelea explozive, recuperate de pe fundul mărilor, capabile încă să distrugă o ambarcațiune cu toți cei aflați la bord.

– Te rog, nu!

Fiecare zi aducea cu ea ceva nou; vorba bălmăjită, picăturile imperceptibile de salivă pe buzele crăpate, privirea deznădăjduită. Aburul respirației plutind lent între ei, genele grele de lacrimi, calde atunci când le ștergeau.

– Te rog, nu!

Fusese martorul multor situații în care așteptarea dintre o suflare și alta se prelungea nemăsurat, amenințând cu sfârșitul. Zgomotul respirației îngreunate îl făcea să se gândească la fumători înrăiți cu plămâni negri ca smoala. Acum însă, nu era aceeași situație. La final, plămânii aceia erau sănătoși; roz, proaspeți și plini cu aer curat de munte, în care se simțea încă mireasma acelor de brad din pădurea aceea scăldată în lumină.

Era un loc în care mai toți oamenii și-ar fi dorit să moară.

Dacă ar fi avut de ales.

CAPITOLUL 1

În prezent

Sala de judecată era iluminată de lămpi de neon suspendate în ale căror carcase de plastic muștele se carbonizau. „Asta, da, o moarte cumplită!“ Colegii paramedici ai lui Andy Campbell ar fi râs să-l audă spunând așa ceva și l-ar fi întrebat dacă exista vreo moarte bună. „Destule!“, le-ar fi răspuns, apoi le-ar fi prezentat bucuros teoria lui despre moarte și moduri în care îți găseai sfârșitul, spunându-le că nu existau decât patru feluri de a muri.

Subit, neașteptat, împăcat și după o boală – scurtă sau îndelungată, după caz. Alții adăugau adesea: „Înconjurat de familie și prieteni“, dar Andy spunea că asta ținea mai degrabă de conjunctură și nu de modul de a muri în sine.

Nu trebuia decât să citești secțiunea de necrologuri ca să înțelegi că avea dreptate. Orice om întreg la minte ar fi ales să moară împăcat, dar asta se întâmpla cel mai rar.

Prima oară învățase asta acasă, pe când avea nouă ani. Nu fusese nevoie decât de o cadă plină cu apă caldă și neatenția părinților. Într-o clipă, era fratele mai mare, ajutându-și sora, iar în clipa următoare, totul era scaldat de lumina albastră a ambulanței, apoi un pat de spital – un aparat respirând pentru ea. Când i-a sosit sfârșitul, acuzația, deși nerostită, a devenit imposibil de ignorat. Din clipa

aceea, și-a jurat să facă totul pentru a susține viața și, ca paramedic, Andy își petrecea zilele făcând întocmai, luptându-se cu boala, cu accidentele și crimele – premeditate sau nu.

În cuprinsul acestor categorii existau numeroase variante, dar toate morțile aveau un numitor comun: fie trupul, fie mintea ceda. Andy fusese de neclintit în această privință, dornic să evite condamnarea. Iar acum?

– Fără comentarii!

Când intrase pentru întâia oară în sala de judecată, Andy se mirase de cât de familiar i se păruse totul, ca și cum pășise într-un platou de televiziune. Infractorii mărunți erau adunați lângă intrarea principală, relaxați, cu ochii la barul de peste drum, repezindu-se să dea peste cap o jumătate de halbă, când se putea. Îmbrăcați în trening, fumau, scuiپau și nu se clinteau când le spuneai „Pardon!“, cerând voie să treci. Piele sălcie, ochii cufundați în orbite. Ei erau vinovații de serviciu, cei care îți sparg casa când ești plecat, cei ridicați de poliție pentru că insultă paramedicii și aruncă cu sticle spre ei.

Ceea ce îl surprinsese însă fusese liniștea mormântală din sală.

Tribunalul, în general, era locul tragediilor tăcute.

Viețile oamenilor se schimbau radical, dar nu puteai rosti o vorbă, nu aveai voie să ridici vocea. Andy văzuse bunicuțe firave răstindu-se la bibliotecară pentru că nu avea cartea pe care o rezervaseră și turiști pierzându-și firea în fața însoțitoarelor de bord pentru că bagajele lor erau prea mari pentru compartimentul de deasupra scaunelor. Oamenii țipau în mod regulat la curieri, receptioneri, clienți care se vârau înaintea lor la coadă. Ce era cu adevărat grav în toate astea? Faptul că, de obicei, persoana care își pierde cumpătul nu avea mare lucru de pierdut. Poate ceva timp, poate niște bani, dar nimic iremediabil, de neînlocuit, imposibil de recuperat sau de care să nu uite cu totul în câteva ore. Erau lucruri care nu contau.

Pe când acolo, în sala de judecată, toată lumea reușea să-și păstreze calmul și să respecte apelul la tăcere în ciuda faptului că

tocmai pierduseră pe cineva drag – și altcineva era responsabil pentru asta. Parcă erai într-un acvariu sau urmăreai un film mut.

Vorbeai, dar numai când erai strigat, apoi bifat pe o listă, și răspundeai numai când ți se adresau întrebări. Era absurd, jignitor.

Cum să poată Andy să-și stăpânească durerea?

Era firesc să țipe. Era de înțeles să urască. Însă lucrurile acestea nu pot fi măsurate, etichetate și adăugate la dosar, prin urmare, nu erau permise în sala de judecată.

Încetul cu încetul, învățase că acela era un loc al tăcerii, al cuvintelor alese cu grijă, al eufemismelor, pietre aspre șlefuite de avocați și jurnaliști până când deveneau plăcute la atingere și nu-ți mai zgâriau palmele.

Își plecă fruntea, fixându-și din nou mâinile cu privirea, bucuros că acestea nu puteau vorbi.

Jurnaliștii însă puteau vorbi și o făceau chiar mult prea gălăgios.

Ca la un semnal, auzi șoapte venind dinspre banca presei în timp ce și ultimii reporteri sosiți își ocupau locurile, strânși unul într-altul. Să fi fost vreo doisprezece, aplecați peste blocnotesuri, în clinchet de pixuri și foșnet de pagini, conștienți că era una dintre acele zile în care ofereau publicului ceea ce aștepta: un verdict.

Judecătorul se îndrepta cu pași mari către tribună, strângându-și roba neagră în dreptul umărului. Aruncă o privire în sală, apoi le făcu semn avocaților că își puteau începe treaba: să transforme faptele în vorbe, vinovația – în alegere și oamenii obișnuiți – în ucigași.

CAPITOLUL 2

Cu șase luni în urmă

Betty nu discrimina. Nu o interesa ce vârstă aveau sau pe unde călătoriseră până să ajungă la ea. Îi făcea plăcere să își imagineze ce trăiseră, inventând povești credibile despre nenumăratele mâini care atinseseră monedele norocoase înaintea ei. Când nu făcea curățenie în casele altora, își petrecea timpul printre poveștile imaginate, dând nume, consistență și scop unor oameni pe care nu-i cunoștea, dar cu care simțea o legătură palpabilă. Ea, Betty Stevenson, din Portobello, adusă de capriciile glorioase ale vieții când lângă oameni de afaceri bărboși, în Perth, și băieții rotofei, în Nethy Bridge, când lângă o bunicuță excentrică, în Kirkcudbright, și chiar lângă roșcata care lucra la măcelăria din josul străzii, care se bălbăia teribil și căreia îi lua douăzeci de secunde să spună „tocată”. Ținea în palma ei o frântură din toate acele vieți, strângând degetele peste fragmente de istorie, tatuaje umane turnate în bronz.

Dar bucuria nu venea din păstrarea acestora.

Betty se aplecă lângă un felinar pe plaja Portobello prefăcându-se că își leagă un șiret ce se desfăcuse. Apoi, discret, așeză un șiling, cu chipul reginei în sus, pe asfalt.

Privi peste umăr, rememorând o imagine: fratele ei mai mic aplecat lângă ea, cu ochii cârpiți de somn, cu respirația fierbinte și

grăbită, mirosind a dulciuri cu aromă de căpșuni, urmărindu-și sora în acțiune. Pe atunci, o ținea de mână când mergeau undeva și nu-i ieșea din cuvânt. Betty îi spusese că monedele aveau inimă, îl făcuse să stea nemișcat, strângând între degete o monedă până când ajungea să își simtă bătăile inconfundabile ale inimii. O crezuse ani la rând, până când băieții mai mari din bloc aflaseră și-l forțaseră să muște dintr-o monedă atât de tare că-și rupsesse dinții.

Betty se învinovățise. Dar își păstrase neștirbită credința în monede.

Puține lucruri îi aduceau mai multă satisfacție ca momentul în care vedea un Găsitor oprindu-se pentru o clipă din drumul lui să ridice bănuțul norocos din locul ales de ea cu precizie. Mergeau cu mișcări automate spre serviciu, sau spre casă, sau ieșiseră să alerge în miezul zilei când privirea întâmplătoare li se oprea asupra golanului de aramă de pe caldarâm. Bănuțul în sine nu era o noutate, dar când zăreau unul într-un loc neașteptat, rutina zilei lor se tulbura, încetinea și, preț de-o clipă, se oprea cu totul. Redeveneau dintr-odată copii – făcea un lucru lipsit de sens, de rațiune, care nu le aducea niciun câștig financiar substanțial. Nu le aducea decât noroc, acel noroc intermediat de Betty.

În medie, monedele ei erau reperate și culese în patruzeci de minute. În intervalul acela, de obicei, exista și câte un Șovăitor, un om care zărise moneda, dar decisese să o lase neatinsă, fie pentru că era grăbit, fie pentru că mama sau fiul lui îl trăgea de mână, fie pentru că se rușina să ridice bani de pe stradă. Betty credea că oamenii care se opreau și ridicau bănuții norocoși erau cei care credeau în magie, dar după ce-i studiaseră cu atenție, înțelesese că mai era ceva la mijloc. Elementul cheie nu era credința în magie, în sine, ci dorința de a-și recunoaște credința aceea și de a acționa în virtutea ei, în public. Fuseseră, de nenumărate ori, martora momentului de luptă interioară – momentul în care cineva alege cu mintea în locul inimii, pune logica mai presus de noroc.

Era dureros de privat.

Cel puțin așa ar fi spus dacă ar fi vorbit vreodată cu cineva despre asta. Dacă însă o întrebai pe Betty ce o făcuse să revină la obiceiul acela din copilărie, ar fi spus că nu era nimic important, că era doar un mijloc de a răspândi un strop de bunătate, apoi s-ar fi lansat într-o tiradă de clișee auzite cine știe unde și care spera că i se potriveau, precum „dar din dar se face rai“, sau „gestul contează“. Dacă erai mai atent însă, descopereai că Betty nu credea deloc vorbele acelea, descopereai că Betty aduna și răspândea bănuții cu noroc zi după zi, în speranța că mâinile vor începe să îi miroasă a cupru în loc de sânge.

Moneda pe care o lăsase pe plaja din Portobello în dimineața aceea de luni era imaculată în ciuda faptului că fusese bătută în 1988. O găsisse în curtea unui castel de-a lungul coastei, lângă Edinburgh. Acolo era o fântână cu o sculptură care voia să reprezinte o lebdă, dar nu avea nici pe departe eleganța necesară – aducea mai degrabă cu o găscă decât cu ruda regală a acesteia. Ciocul păsării era larg deschis, dar în loc de limbă avea o țevă pe unde picura neîntrerupt apa. Privind-o, pe Betty o apucase cu leșin, pentru că își imaginase țeava aceea fiind vârată cu forța pe gâtul păsării, lăsând-o răgușită sau mută pentru totdeauna. Când și când, câte o picătură scăpa pe lângă gura lipicioasă a țevii și aluneca pe gâtul alb, lucios, al păsării, lăsând o dâră subțire, roșie, despre care Betty știa că era cauzată de fierul din apă, dar care o trimitea cu gândul la pielea fină a unui om, despicăta atât de curat încât vedea cu ușurință linia pe unde ar fi trebuit să o coasă la loc.

Încă se gândea la rana aceea și la sânge când văzu o altă cicatrice: crăpătura delicată din asfaltul aleii din Portobello, fix în locul unde lăsase o monedă cu câteva momente înainte ca aceasta să fie ridicată de Stef Campbell.

Dintre toți oamenii, dintre toate zilele!

Nu putea fi vorba de o coincidență.

Betty făcea curățenie în casa lui Stef de patru luni, în fiecare dimineață de marți și vineri, și nu o văzuse până atunci în astfel de

împrejurări, ca în acea dimineață mohorâtă de luni, îmbrăcată cu o bluză roșie de trening și îmbujorată la față, cu părul despletit ascunzându-i cerceșii aceia din argint pe care nu părea să-i scoată niciodată. Stef alerga destul de repede, dar într-un mod bizar, ca și cum un pantof nu-i venea tocmai bine. Dacă ar mai fi mers încă la școală, Stef ar fi fost ironizată pentru felul în care alerga și probabil n-ar fi fost aleasă când se formau echipele. Încă un lucru pe care îl aveau în comun. Stef trecuse în fugă pe lângă Betty, mai făcuse câțiva pași, apoi se oprise brusc și rămăsese cu privirea pierdută peste întinderea nesfârșită a mării sau a cerului de deasupra ei. În ziua aceea, ambele erau cenușii și prevesteau o furtună de vară atât de amenințătoare, încât crainicul își ceruse iertare înainte să facă anunțul. Ultima săptămână din iunie avea să fie umedă și cu intensificări de vânt, neașteptat de potrivnică.

Betty rămase fixând-o cu privirea pe Stef care se oprise pe plajă, își scosese pantoful și își masa piciorul. Mâinile ei erau la o aruncătură de băț de moneda norocoasă.

Betty știa asta pentru că mereu purta în geantă un băț pentru situațiile în care găsea o monedă într-un spațiu greu accesibil. Câteodată, ingenunchea și scormonea sub automate, cu obrăjii încălziți de reclamele luminoase.

Dar bănuțul de lângă mâna lui Stef era la vedere.

Betty își dori ca ea să îl vadă, să îl ridice, să-i simtă norocul.

Și apoi se întâmplă. Stef termină de legat șireturile și întinse mâna către monedă. Betty era fascinată și își aminti de jocul acela din parcurile de distracții, cel cu o gheară de metal care apuca jucăriile de pluș în culori stridente, închise într-o cabină de sticlă. Odată ce moneda ajunsese în mâinile ei, Stef o șterse cu mâneca, apoi o așeză în palmă să o admire. Chipul lui Betty se aprinse și se întrebă dacă și ceilalți îi vedeau strălucirea.

Dar universul i se întunecă la fel de repede căci își aminti de crăpătura din asfalt, atât de vizibilă încât nu înțelegea cum de n-o văzuse când așezase moneda. Toată lumea știa că acele crăpături din

asfalt aduc ghinion, nu noroc. Încercă să-și păstreze cumpătul, căutând să se convingă singură că moneda alunga răul.

„Dar, oare, așa să fie, Betty? Serious?”

Se ridică de pe banca unde șezuse, cu lacrimi în ochi, și își plimbă privirea între crăpătura din asfalt și jacheta roșie a lui Stef Campbell care se îndepărta strângând moneda în palmă. O presimțire transformată în convingere îi ardea stomacul ca o piatră încinsă.

Nimic bun n-avea să iasă din asta!

CAPITOLUL 3

Dacă viața lui Andy Campbell ar fi avut un fundal muzical, acesta ar fi fost alcătuit dintr-un singur sunet.

Sirena.

Sirena care îl acompania cel mai fidel era cea pe care el însuși o pornea zilnic, când conducea ambulanța. Apoi venea sirena echipajelor de poliție și, dacă era vorba de un accident grav de mașină, sau de încarcerare, ticăloșii de pompieri le porneau și ei pe ale lor, care erau cele mai zgomotoase dintre toate.

De obicei, doar paramedicii începători se entuziasmau la auzul sirenelor, dar Andy le iubea pentru că anulau orice altceva, nu lăsau loc de interpretări și nu puteau fi ignorate. Se pierdea cu ușurință în vaietul și tânguiala acestora, în starea de urgență nesfârșită. Când erau plecați în vacanță, asculta sirenele străine și îi semnala diferențele lui Stef, căreia nu-i păsa câtuși de puțin, în ciuda faptului că și ea lucrase ca paramedic mai mult chiar decât el. Însă urechea lui Andy era acordată perfect la frecvența lor. Ghicea cât de departe erau doar după sunet și își dădea seama încotro se îndreptau – dacă mergeau în direcția opusă, sau veneau către el.

Acum, veneau către el.

Rămase ascultând câteva clipe, cu ochii închiși. Își dorea să se fi trezit cu fața către peretele cu fereastra în loc de ceea ce văzu – cearceaful rece, perfect întins, pe jumătatea de pat a lui Stef. Era ametit,